

Seks met GeenStijlreaguurders om de kloof tussen links en rechts te overbruggen

By Edo Dijksterhuis · Het Parool · 4 min

[View Original](#)

“Ik ben helemaal kapot... ik ben verlamd door stress,” jammert Sid Lukkassen aan de telefoon. Meteen aan het begin van KIRAC 23 – *Honeypot* laat de extreemrechtse filosoof, die in zijn roman *De afrekening* fantaseert over geweld tegen andersdenkenden, zich kennen als een slappe huilebalk. Het gesprek is opgenomen nadat hij vrijwillig en bij zijn volle bewustzijn heeft deelgenomen aan een film die anders uitpakte dan hij had gehoopt. In het laatste shot waarin hij in beeld is, stamelt hij nog angstig: “Ik wil niet dat je deze beelden gebruikt.” Maar dan heeft hij gerekend buiten Stefan Ruitenbeek en zijn KIRAC-team. Als die zich eenmaal hebben vastgebeten, laten ze niet meer los.

KIRAC, of Keeping It Real Art Critics, begon vijf jaar geleden als een initiatief van regisseur Ruitenbeek, filosoof Kate Sinha en kunstenaar Tarik Sadouma. In eerste instantie als nieuwe vorm van kunstkritiek – KIRAC kreeg in 2018 de stimuleringsprijs van de Prijs voor de Jonge Kunstkritiek – maar al snel evolueerden hun films tot kritiek op de kunstwereld in het algemeen. In een feuilleton met uitdijende cast werden onder andere de financiering van het

Stedelijk, cancelcultuur en de subsidiestructuur van Hilversum onder vuur genomen.

GeenStijl

Het huidige politieke klimaat in de kunsten geeft KIRAC volop wind in de zeilen. Het gezelschap zet zich af tegen wat zij 'de linkse kliek' noemen en hun doorgeschooten, creativiteit verpletterende correctheid. KIRAC gaat erin met blijmoedig gestrekt been, soms wat kort door de bocht en vaak over de grens van goede smaak, maar niet onintelligent en bij vlagen erg geestig. Het spreekt bovendien een ander dan het gebruikelijke kunstpubliek aan, wat ook bleek bij de druk bezochte try-out van *Honeypot* afgelopen vrijdag.

In *Honeypot* zoekt KIRAC 'de grenzen van de seksualiteit' op. Volgens de maatstaven van de huidige dertigers zijn de beavershots, erecties en neukpartijen die in beeld komen misschien ook wel heftig, maar generaties Nederlandse filmmakers zouden het als 'functioneel naakt' bestempelen. Aanstichter van dit alles is de 22-jarige filosofiestudente Jini die via GeenStijl contact wil maken met 'reaguurders' om met seks de kloof tussen links en rechts te overbruggen. Ze ziet er een potentieel promotieonderzoek in.

KIRAC koppelt Jini vervolgens aan Lukkassen, winnaar van de Forum voor Democratie-essaywedstrijd over seks en sublimatie. Dit gegeven is al zo bizar dat het je doet twifelen aan het echtheidsgehalte van de film, maar het doorgaans voor rechts versleten KIRAC scheidt extra verwarring door nu eens een

aartsconservatief figuur op de korrel te nemen. Deze hele film kan zelfs gezien worden als subversief links werk. De titel verwijst immers naar de informaticaterm waarmee een computersysteem wordt aangeduid dat bewust kwetsbaar is om hackers en virussen te achterhalen. Jini als zoete valstrik voor de filosoof die fulmineert tegen feminisme, moslims en de homobeweging.

Sexploitation

De rendez-vous vindt plaats in een geïmproviseerd boudoir in een geleend Zandvoorts appartement. Sadouma treedt op als islamitische pooier die hoopt op een rechtstreeks lijntje naar Forumvoorman 'Big B'. Hij draagt Lukkassen op Jini iets van sieraden te schenken om zijn ridderlijkheid te tonen en de weg te effenen naar seks.

Wie in zo'n over de topscenario meegaat, verdient het om te kakken te worden gezet als 'primus inter pares van de incels'. Maar Lukkassen bewijst zich als karikatuur van de ergste soort, met bovendien een enorm bord voor zijn kop. Voor het oog van Sadouma, Ruitenbeek, een stagiair, twee camera's en dus potentieel de hele wereld laat hij zich uitkleden, afzeiken en keihard afwijzen. Jini noemt hem 'lomp' en vindt dat 'hij het niet verdient'. Volgens Sadouma een gemiste kans om de polarisatie van Nederland te keren.

Als je niet weet dat Lukkassen echt bestaat, zou je denken dat hij een acteur is. De scènes waarin zijn liefdesverleden met een roodharige

linkse vrouw – deels nagespeeld door Ruitenbeek met pruik – wordt nagespeeld, vertroebelt de grens tussen feit en fictie nog wat verder. Net als de zoals altijd zalvende voice-over van de regisseur. Honeypot is een mix van satire, gonzo en good old sexploitation, waarbij de exhibitionistische Jini overigens verre van passief slachtoffer is.

KIRAC doet in deze 23ste film weer waar het goed in is: sarren en een serieus punt maken zonder dat je er precies je vinger op kunt leggen welk punt dat is. In het huidige kunstklimaat, met zijn hang naar brave eenduidigheid, is dat een groot goed, wat je er moreel of esthetisch ook van vindt.

Kirac 23 – Honeypot: première op 27 oktober in De Balie, daarna online te zien.

Printed with from Pocket